

РЕШЕНИЕ

№ 236

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 15.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **7737** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по чл.210, ал.3 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Д. Л. С., Е. Л. С., М. Л. З. и П. Л. Ч. чрез процесуален представител адв К. Г., всички със съдебен адрес в [населено място]. против Решение, обективирано в протокол № 18/22.03.2017г. на Комисията, назначена от кмета на район В. със Заповед № РВТ17-РД91-20/21.03.2017г.

Наведените в жалбата основания са за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалния закон - чл.146, т.3 и т.4 от АПК. Релевираните основания за незаконосъобразност на оспорения акт са мотивирани с твърдения за неправилно определено обезщетение за право на прокарване на временен път през имотите на жалбоподателите по реда на чл.190, ал.1 и ал.6 от ЗУТ. Сочи се, че от административния орган не са изложени мотиви за това дали е възможно да бъде използвано друго техническо решение, което да бъде икономически по-целесъобразно. Твърди се, че неправилно е приложена Наредбата за цени при сделки с недвижими имоти на СО, вместо да бъде приложен чл.210, ал.1 от ЗУТ и да бъде определено обезщетение според пазарните цени и аналози на имоти с подобни характеристики, в близост до засегнатите, като оценката се извърши на база вписани сделки. Излагат се доводи, че неправилно е възприето становището на гл. архитект на район „В.“ за учредяване на право на прокарване на временен път, както и това, че не е изпълнено обстоятелството за липса на съгласие на собствениците, на база единствено съставена нотариално заверена декларация. В

допълнителна молба сочи, че не е налице заповед на кмета по чл. 190 от ЗУТ, поради което е нарушена процедурата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. Г. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът Столична община, район „В.“ оспорва жалбата и моли да се потвърди оспорения акт като издаден от компетентен административен орган. По отношение на оценката, която е определена като обезщетение за правото на временен път, моли да се приеме определената от комисията. В придружителното писмо по изпращане на преписка сочи, че жалбата е неоснователна и просрочена по отношение на Л. С. и Д. С., тъй като същите получи съобщение за издаване на процесния акт на 22.05.2017 г., а жалбата била подадена на 09.06.2017 г. Излагат се твърдения за липса на правен интерес от обжалване от лицето Е. Л. С.. В съдебно заседание не се представлява. С молба оспорва размера на адвокатския хонорар на процесуалния представител на жалбоподателите.

Заинтересованите страни – Ц. С. Н., К. Ц. Н., А. Ц. Н., Л. Ц. М., С. З. С., Б. Г. В., В. Г. Й., Н. Б. М., Н. С. П., Н. П. П., К. П. П. – М., А. И. Г., Д. И. Г.-П., С. А. С., Е. Г. С., Г. Д. П., А. С. Б., Б. С. Г., Ц. С. Б. и Столична община не изразяват становище по жалбата и не се представляват в съдебно заседание.

Заинтересованите страни [фирма] и [фирма], чрез процесуален представител изразяват становище за неоснователност на жалбата. Претендират разноски за адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована не участва по делото и не изразява становище по жалбата.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Съгласно удостоверение за граждански брак № 70/26.01.1958 г. на К. народен съвет /л.33/, Л. А. С. е сключил брак с Л. З. С..

Жалбоподателите се легитимират като собственици на следните недвижими имоти, съобразно приложени документи за собственост:

Съгласно нотариален акт /НА/ за дарение на недвижим имот № 128, том LXXV, д.4976/1996г. /л.23/ имот с пл. № 597 принадлежи на Л. А. С., идентичен с поземлен имот /ПИ/ с идентификатор № 68134.1943.597, според приложена скица на ПИ № 15-266725/08.06.2017г. /л. 30/

Съгласно НА за собственост върху недвижим имот по реда на чл. 17, ал. 1 от ЗСПЗЗ, № 127, том XIV, д. № 2698/1994г. имот с пл. № 720, идентичен с имот с пл. № 4586, е собственост на Л. А. С. и В. А. Ч., идентичен с ПИ с идентификатор 68134.1943.720, според приложена скица на ПИ № 15-266731/08.06.2017 г. /л. 32/

Съгласно НА за дарение на недвижим имот № 91, том IX, д. 1369/23.05.1980г., Л. С. и Л. З. С. даряват j ид. ч. от имот с пл. № 4581, придобит по време на брака и записан на името на първия, на своята дъщеря Д. Л. С., идентичен с ид. ч. от ПИ с идентификатор 68134.1934.22, съгласно скица на ПИ № 15-260319/06.06.2017г. и записаните данни за правото на собственост /л.29/.

Съгласно протокол за съдебна делба № 11, том 5, рег. № 5008, д. 4619/10.04.1980 г. на СРС, Л. А. С. и Д. М. С. получават в общ дял недвижим имот, съставляващ имот с пл. № 4581 /идентичен ПИ с идентификатор 68134.1934.22/, на В. А. Ч. се предоставя в дял недвижим имот, съставляващ имот с пл. № 4579, на В. Г. П. се предоставя в дял недвижим имот, съставляващ имот с пл. 4580.

Съгласно удостоверение за наследници с изх. № РВТ17-УГО1-6646/05.06.2017 г. след смъртта си на 10.01.1983г., Д. Д. С. оставя след себе си за наследници Л. А. С.-син и В. А. Ч. – дъщеря. Видно от същото удостоверение В. А. Ч. е починала на 05.03.2006 г., оставяйки след себе си за свои наследници М. Л. З. и П. Л. Ч..

Съгласно удостоверение за наследници с изх. № РКС16-УГО1-3556/25.05.2016 г. след смъртта си на 10.05.2016г. Л. З. С. оставя за наследници Л. А. С., Д. Л. С. и Е. Л. С. /л. 31/.

Л. А. С. е починал на 28.04.2020г. и е оставил следните наследници: Д. Л. С. и Е. Л. С.. С молба с вх. № РВТ 17-ТД26-406/21.02.2017 г. от [фирма] и [фирма], представлявани от своя управител Д. К. С., до кмета на СО, район „В.“ /л.38/, е поискано издаване на заповед за право на преминаване през чужди ПИ, части, от които са отредени за улица, намираща се между кв. 50, кв. 45А и кв. 13 по плана на [населено място], м. „Б.“, район „В.“, на основание чл. 190 от ЗУТ – за временен път, поради неприложен регулационен план /РП/ и за осигуряване на достъп до ПИ с идентификатори № № 68134.1943.694 (УПИ XVII-694) и 68134.1943.2889 (с номер по предходен план 761,820, кв. 50). Трасето на временния път засяга ПИ с идентификатори № № 68134.1943.720, 68134.1943.707, 68134.1943.697, 68134.1943.2793, 68134.143.2760, 68134.1943.597, 68134.1943.22, 68134.1943.884, 68134.1934.644 от КККР на[жк], район „В.“, [населено място], отредени за улица – с обща засегната площ от 483 кв. м. Към молбата е приложена скица-приложение за прокарване на временен път /л.22/, както и декларация, че не е постигнато съгласие на собствениците на ПИ, попадащи в трасето на улицата, предназначена за временен път /л.35/, както и експертна оценка от лицензиран оценител за определяне на пазарната стойност за право на прокарване на временен път през чужди ПИ/л.16-21/.

В приложената експертна оценка /л. 39, 40/ е записано, че същата се отнася за определяне на пазарната стойност за право на преминаване през части от чужди ПИ, отредени за трасе на временен път, съгласно ПУП, одобрен със заповед № РД-90-50-162/19.02.2007г. на Гл. архитект на [населено място] /л.532, 534/. Видно от приложена скица за временен път по чл. 190, ал. 6 /л.45/ имот с идентификатор № 68134.1943.2889 (с номер по предходен пан 761,820 кв. 50) и имот с ид. № 68134.1943.694 имат лице към улица, отредена по ПУП, но неоткрита. Съгласно т. 2.1 от заключението на вещото лице, при огледа на място е установено наличие на временен път, който е асфалтиран, силно разрушен, а в частта, касаеща собственият на [фирма] И [фирма] имот е асфалтирана с нова настилка.

Със становище на гл. инженер на район „В.“ /л.37/ е предложено да се учреди право на прокарване на временен път през чужди ПИ, подробно описани по-горе, за осигуряване на достъп до ПИ с идентификатор № № 68134.1943.694 (УПИ XVII-694) и 68134.1943.2889 (с номер по предходен пан 761,820 кв. 50).

С протокол № 18/22.03.2017 г. на комисията, определена със Заповед № ВТ17-РД91-20/2.03.2017 г., в състав от седем души, е прието следното: в т. 1 е прието становището на гл. инженер на район „В.“ относно учредяване на право на прекарване на временен път през чуждите ПИ, описани по-горе; в т.2 приета е декларация, с която се прието за установено, че не е постигнато съгласие със собствениците на ПИ, попадащи в трасето на улицата; с т. 3 се приема оценката, изготвена от лицензирано вещо лице /независим оценител/; в т.4 предлага на кмета на СО, район „В.“ да се учреди временен път през чуждите ПИ, подробно описани по-горе; и т. 5, с която е определено едногодишно обезщетение за осигуряване на

достъп до ПИ 684 и 2889, както следва:

За 293 кв. м. от имот с ид. № 68134.1943.720 – 782,662 лв., за 27 кв. м. от имот с ид. 68134.1943.707 – 72,122 лв., за 35 кв. м. от имот с ид. 68134.1943.697 – 96,42 лв., за 59 кв. м. от имот с ид. № 68134.1943.2793 – 157,60 лв., за 1 кв. м. от имот с ид. № 68134.143.2760 – 2,671 лв., за 3 кв. м. от имот с ид. № 68134.1943.597 – 8,014 лв., за 3 кв. м. от имот с ид. № 68134.1943.22 – 8,014 лв., за 30 кв. м от имот с ид. 68134.1943.884 – 80,136 лв., за 32 кв. м. от имот с ид. № 68134.1934.644 – 85,478 лв.

С писмо с вх. № РВТ17-ТД26-406 от 18.05.2017г. /л.70/ кметът на СО, район „В.“ е уведомил жалбоподателите за процесното решение, обективирано в протокол № 18/22.03.2017 г. на Комисията, назначена от кмета на район В. със Заповед № РТВ17-РД91-20/21.03.2017г. В писмото не е записано какво е съдържанието на акта, а на адресатите е указано, че за запознаването с него следва да се явят в администрацията на район „В.“, отдел ПНОУОССЧР. Записано е също, че заповедта се обжалва в 14-дневен срок от получаване на съобщението. Съгласно приложените известия за доставяне връчването на адресатите се е осъществило на следните дати: на 22.05.2017г. Л. С. е получил писмото, видно от известие за доставяне на л. 71; на 22.05.2017 г. Д. С. е получила писмото /л.72/.

Няма доказателства за редовно уведомяване на М. Л. З. и П. Л. Ч., които получават ид. ч. от недвижим имот, съставляващ имот с пл.№ 4581 /идентичен ПИ с идентификатор 68134.1934.22/ по наследство след смъртта на своята майка В. А. Ч., която от своя страна е получила част от посочения недвижим имот след смъртта на своята майка Д. М. С., притежаващ го на основание приложен протокол за съдебна делба № 11, том 5, рег. № 5008, д. 4619/10.04.1980 г. на СРС.

На л. 36 е приложена извадка с имената на жалбоподателите за запознаване с процесния акт. Видно от него Л. А. С. е бил запознат със съдържанието на акта на 26.05.2017 г., Д. Л. С. – 26.05.2017 г., Е. Л. С., М. Л. З. и П. Л. Ч. не са посочени като запознати.

Жалбата на Л. А. С., Д. Л. С., Е. Л. С., М. Л. З. и П. Л. Ч. срещу процесния акт е постъпила 09.06.2017 г.

По делото е приета съдебно техническа експертиза /СТЕ/, изготвена от вещото лице инж. С. А., която съдът кредитира в частта по т. 2.1 от заключението, според която при огледа на място е установено наличие на временен път, който е асфалтиран, силно разрушен, а в частта, касаеща собствения на [фирма] И [фирма] имот е асфалтирана с нова настилка. В останалата си част съдът не следва да обсъжда изводите на вещото лице относно обезщетението, доколкото няма да ползва същите при формиране на своите изводи и същите са ирелевантни за изхода на делото. Това се отнася и за допуснатата допълнителна СТЕ, както и до изготвената от вещото лице инж. Д. Б. С.. В приетата си част СТЕ не е оспорена от страните, а съдът я приема за обективна, съответстваща на доказателствения материал и изготвена от компетентно лице, поради което я кредитира.

По делото е приложена Заповед РД-09-1423/05.12.12. на кмета на СО, с т. 3.1, на която е делегирано правото на кметовете на райони на СО да издават заповеди по чл.190, ал.6 от ЗУТ, за прокарване на временни пътища, и да издават заповеди за учредяване на право на преминаване през чужди ПИ /т.3.3/.

По делото е приложена Заповед № РВТ17-РД91-20/ 21.03.2017 г. на кмета на СО, район „В.“, с която е определена комисия в състав от 7 души, която да разглежда внесена документация по чл. 190-194 от ЗУТ, както и да се произнеса относно

издаване на заповед от кмета за съответното право на преминаване. Комисията е в състав от следните лица: Н. Н. – началник на отдел ФСД, арх. Р. Т. – началник на отдел УТКР, инж. А. Б. – гл. експерт в отдел УТКР, инж. М. С. – гл. експерт в отдел ИИБЕ, инж. Р. Кукува – гл. експерт в отдел ИИБЕ, Е. В. А. – гл. експерт в отдел ПНОУОССЧР, Р. Г. К. – гл. експерт в отдел ИИБЕ.

По делото е приложен НА за учредяване на право на строеж и прехвърляне на ид. ч. от недвижим имот срещу задължение за построяване на сграда № 89, том I, рег. № 2709, д. № 80/2016г., от който е видно, че [фирма], с управител Д. К. С., притежава 73 % ид. ч. от правото на собственост върху ПИ с идентификатор 68134.1943.761 и ПИ с ид. № 68134.1943.820.

Видно от представен НА за учредяване на право на строеж и прехвърляне на ид. ч. от НИ срещу задължение за построяване на сграда № 46, том IV, рег. № 14449, д. № 556/2016г., [фирма], представлявано от своят управител Д. К. С., притежава 40 % от ид. ч. от правото на собственост върху ПИ с идентификатор 68134.1934.694.

В приложена молба с доказателства, намираща се на л. 203, ответникът – кметът на СО, район „В.“ сочи, че не е издавана заповед по чл.190, ал.3 от ЗУТ, а единствено е определена оценка на правото на преминаване.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е допустима, подадена срещу акт, който макар и част от процедурата по чл.190 от ЗУТ, подлежи на самостоятелно оспорване съгласно чл.210, ал.3 от ЗУТ и от лица, имащи правен интерес от оспорването - чл.147, ал.1 от АПК, в качеството им на собственици на имоти, засегнати от оспорения протокол.

Актът е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.210, ал.1 от ЗУТ и в предписаната от закона форма съгласно чл.59, ал.2 от АПК.

Налице е нарушение на чл.61 от АПК, във връзка с уведомяването на адресатите, засегнати от процесния протокол, което не е съществено, поради следните съображения:

В уведомителното писмо с вх. № РВТ17-ТД26-406 /л.70/ кметът на СО, район „В.“ не е посочил съдържанието на акта. На адресатите е указано, че за запознаването с него следва да се явят в администрацията на район „В.“, отдел ПНОУОССЧР. Записано е също, че заповедта се обжалва в 14-дневен срок от получаване на съобщението, а не от узнаване на съдържанието на акта.

Неоснователни са направените възражения от ответника за просроченост на жалбата на Л. С. и Д. С.. Съгласно приложените известия за доставяне връчването на уведомителното писмо, на адресатите, се е осъществило на 22.05.2017г. /л.71 и 72/, но от приложената извадка с имената на жалбоподателите и другите засегнати лица за запознаване с процесния акт е видно, че Л. А. С. и Д. Л. С. са се запознали със съдържанието на акта на 26.05.2017г.. Предвид изложеното срокът за оспорване на акта по отношение на тези жалбоподатели е започнал да тече от 27.05.2017г. и подадената на 09.06.2017г. жалба е в срок.

Нарушението по съобщаване на акта е извършено по отношение на жалбоподателите М. Л. З. и П. Л. Ч., за които липсват доказателства, от които да се направи извод, че са били редовно уведомени. Тези лица имат правен интерес от обжалване на посочения протокол, поради наличието

на право на собственост върху засегнат имот, тъй като са получили ид. ч. от недвижим имот, съставляващ имот с пл.№ 4581 /идентичен ПИ с идентификатор 68134.1934.22/ по наследство след смъртта на своята майка В. А. Ч., която от своя страна е получила част от посочения недвижим имот след смъртта на майка си Достоена М. С., притежаваща го на основание съдебна делба по протокол № 11, том 5, рег. № 5008, д. 4619/10.04.1980 г. на СРС. Въпреки това, правото на защита на лицата не е било накърнено, след като същите за узнали за издаването на процесния акт, който са обжалвали в настоящото производство.

При подаване на жалбата не бяха приложени достатъчно доказателства, че Л. З. С. е притежавала ид. ч. от правото на собственост върху засегнатия недвижим имот, съставляващ имот с пл.№ 4581 /идентичен ПИ с идентификатор 68134.1934.22/, който да наследи нейната дъщеря Е. Л. С., съгласно удостоверение за наследници с изх. № РКС16-УГ01-3556/25.05.2016г. Към приключване на съдебното следствие Е. С. като наследник на А. С. има правен интерес от участие по делото, респ. обосновава се допустимост на жалбата й.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С разпоредбите на чл.190 и чл.191 от ЗУТ в раздел I , глава 13 от ЗУТ е предвидено следното: когато съгласно подробен устройствен план някои урегулирани поземлени имоти имат лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити, общината може да прокарва временни пътища, които осигуряват достъп до съответните имоти. Временните пътища трябва по възможност да следват новите улици по подробния устройствен план, съответно улиците по проектоплана или по извършените проучвания. Собствеността върху частите от поземлени имоти, заети за временни пътища, се запазва. Временните пътища се използват до откриване на новите улици, съгласно подробния устройствен план. Временни пътища се прокарват въз основа на писмен договор между заинтересуваните собственици на поземлени имоти с нотариална заверка на подписите, а при липса на съгласие - въз основа на заповед на кмета на общината. Обезщетенията на правоимащите за вредите, причинени от прокарването на временни пътища, са за сметка на собствениците на поземлени имоти, които ще се обслужват от временните пътища като обезщетението за частите от поземлени имоти, използвани за временни пътища, се определя по реда на чл.210 от ЗУТ за съответната година и се изплаща на равни месечни вноски.

В Раздел II, глава 13 на ЗУТ „Преминаване през чужди поземлени имоти. Прокарване на отклонения от мрежи и съоръжения през чужди недвижими имоти“, в чл.192 от ЗУТ е регламентирано учредяването на

право на преминаване през чужд поземлен имот, а в чл. 193 - правото на прокарване на отклонения от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура през чужди имоти. Според легалната дефиниция, дадена в § 5, т. 32 от ДР на ЗУТ „Общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура“ са мрежите и съоръженията до общите контролно-измервателни уреди в недвижимите имоти, включително разпределителни устройства, поради което разпоредбата на чл.193 от ЗУТ е неприложима към конкретния случай.

Съгласно чл.192 от ЗУТ право на преминаване през чужд поземлен имот се учредява с писмен договор с нотариална заверка на подписите. Когато не е постигнато съгласие между собствениците на поземлените имоти и друго техническо решение е явно икономически нецелесъобразно, правото на преминаване през чужди поземлени имоти се учредява със заповед на кмета на общината. Цената на правото на преминаване се определя по реда на чл.210 от цитирания закон и се заплаща преди издаване на заповедта. Анализът на посочените разпоредби сочи липса на тъждественост между прокарването на временен път и учредяване на право на преминаване през чужд поземлен имот.

В първия случай следва да е налице действащ ПУП, който предвижда имот да има лице само на новопроектирана улица и тази улица да не е реализирана, в който случай, при липса на постигнато съгласие между собственика на този имот и собственика на имота, който следва да бъде отчужден изцяло или отчасти за реализирането на това мероприятие, кметът на общината издава заповед за прокарване на временен път /чл. 190, ал.6 от ЗУТ/, след което се определя обезщетение за собственика на засегнатия имот за съответната година и то се изплаща на равни месечни вноски /чл.191, ал.2 от ЗУТ/, именно с оглед временния характер на пътя - до реализиране на предвидената с ПУП улица.

В хипотезата на чл.192 от ЗУТ се учредява сервитут - право на преминаване през чужд поземлен имот, в който случай обезщетението се определя и изплаща еднократно преди издаването на заповедта - чл.192, ал. 6 от ЗУТ, като заповедта се вписва в имотния регистър по партидата на поземления имот, който се обслужва от учреденото право на преминаване и по партидата на поземления имот, върху който е учредено правото на преминаване.

В процедурата по чл.190, ал.6 от ЗУТ временен път през чужд ПИ, когато липсва писмен договор между заинтересуваните собственици на поземлени имоти с нотариална заверка на подписите, се прокарва въз основа на заповед на кмета на общината/района, ако това правомощие му е делегирано на основание § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ/.

Обезщетението за вредите, причинени от прокарването на временен път съгласно чл.191, ал.2 от ЗУТ, се определя за съответната година и се изплаща на равни месечни вноски. Редът за определянето му е по реда на чл.210 от ЗУТ-по пазарни цени, определени от назначената от Кмета на общината/района комисия. Препращането към разпоредбата на чл.210 от ЗУТ налага спазване на предвидената процедура - влязла в сила заповед на кмета за прокарване на временен път, определяне цената с влязъл в сила административен акт и изплащането му на правоимащите. Затова при оспорването на решение за оценка на комисията, предмет на съдебен контрол са наличието на искане на заинтересовано лице за провеждане на процедура по чл.190 от ЗУТ, влязла в сила заповед по чл.190, ал.6 от ЗУТ и спазването на критерия, установен в чл.210, ал.1 от ЗУТ за определяне на оценката-по пазарни цени.

В случая безспорно се установи, че кметът на район „В.“ е бил сезиран с молба, с която заинтересованото лице е поискало издаването на заповед по чл.190 от ЗУТ за прокарване на временен път през ПИ, частна собственост, с цел осигуряване на достъп до собствените му ПИ с идентификатор № № 68134.1943.694 (УПИ ХVII-694) и 68134.1943.2889 (с номер по предходен пан 761,820 кв. 50). Заповед на кмета на район „В.“ за учредяване на временен път не е издадена. Обжалваният протокол се явява преждевременно издаден. налище е съществено процесуално нарушение.

Влизането в сила на оценката и предварителното ѝ заплащане са задължителни предпоставки за издаване на заповед на кмета в производството по чл.192, ал.2 от ЗУТ, което е различно от производството по чл.190 от ЗУТ. Двете разпоредби уреждат два самостоятелни законни сервитута, които са с различно съдържание и предпоставки - сервитут за временен път и сервитут за преминаване през чужд имот. Сервитутът за временен път е за достъп до господстващия парцел с транспортни средства и е с по-широко съдържание от този за преминаване през чуждия имот, който не осигурява транспортен достъп. Съответно на това изискване за прокарване на временен път е господстващият парцел да няма лице на открита улица - чл.190, ал.1, 2 и 3 от ЗУТ.

Видно от съдържанието на приложената експертна оценка /л. 16/ това е оценка за определяне на пазарна стойност на право на преминаване. Същото е записано и в адресираната молба до кмета за започване на производство по чл.190 от ЗУТ /л.38/ - за издаване на заповед за право на преминаване. В становището на гл. инженер на район „В.“ неправилно е било възприето и обстоятелството, посочено в декларацията на / л.35/, че

друга техническа възможност за достъп е явно икономически нецелесъобразна, което обаче е обстоятелство, което се обсъжда във връзка с чл.192, ал.3 от ЗУТ при учредяване на правото на преминаване, а не при прокарване на временни пътища по чл.190, ал.1 от ЗУТ.

Две отрицателни предпоставки, които следва да са налични в производството по прокарване на временен път, са: 1. ПИ да няма лице към [улица]. Да не е постигнато съгласие между заинтересованите собственици на чуждите имоти, които се засягат с прокарването на пътя. В това отношение обстоятелството дали да издаде заповед по чл.190, ал.6 и дали не е било постигнато съгласие между заинтересованите собственици принадлежи единствено на кмета на общината. Несъгласието се явява абсолютно обстоятелство за вмешателство на кмета и издаване на заповед по чл.190, ал. 6, което следва да е безспорно установено. В този смисъл в случая не се явява безспорно, че лицата не са давали съгласие за прокарване на временен път единствено от представената нотариално заверена декларация. От жалбоподателите се оспорва факта въобще да са били уведомявани за подобно нещо. Липсват доказателства за изпращането на покана или искането на писмено съгласие на жалбоподателите за процедура по чл.190, ал.6 от ЗУТ.

Също така, обезщетението е определено от лицензиран оценител по експертна оценка, което е недопустимо. Изготвянето на оценки и определянето на размера на обезщетението в производството по чл.190 -чл. 191 от ЗУТ, и в производството по чл.192 от ЗУТ се извършва по пазарни цени, определени от Комисията по чл.210, ал.1 от ЗУТ, назначена от кмета на общината/района, а не от лицензиран оценител. Още по-малко, когато извършването на оценката от лицензиран оценител е по възлагане на заинтересована от размера на оценката страна.

В хипотезата по чл.190 от ЗУТ за разлика от хипотезата по чл.192 от ЗУТ, изготвянето на оценка от комисията по чл.210 от ЗУТ се предхожда от заповед на кмета на общината, издадена при спазване на съответните изисквания, каквато заповед, както бе посочено по-горе, в конкретния случай не е издадена.

От анализа на цитираните разпоредби следва категоричен извод, че актът на кмета по чл.190, ал.6 от ЗУТ за прокарване на временен път е предпоставка и основание за определяне на обезщетението по реда и при условията на чл.210 от ЗУТ. Именно в това производство, преди да издаде заповед за прокарване на временен път кметът на общината/района извършва преценка за наличие на предпоставките, регламентирани в чл.190, ал.1 – ал.7 от ЗУТ, включително липсата на съгласие между заинтересованите собственици, и съответно определя

границите в които да се произнесе Комисията по чл.210, ал.1 от ЗУТ – частите от ПИ, които попадат в обхвата на временния път, съответно налице ли са подобрения, които се засягат от прокарването на временния път и подлежат ли на обезщетяване, според регламента на чл.191 от ЗУТ. Едва след влизането в сила на заповедта на кмета на общината/района за прокарване на временен път възниква правно основание на Комисията по чл.210, ал.1 от ЗУТ да определи размера на дължимите обезщетения. Според изричната норма на чл.210, ал.1 от ЗУТ компетентността на Комисията се свежда единствено до изготвянето на оценки и определяне на размера на обезщетенията, и последната няма правомощия да извършва преценка за наличие или липса на предпоставките за прокарване на временни пътища и съответно какви вреди или подобрения подлежат на обезщетяване. Тази преценка, както беше отбелязано, се извършва в производството по чл.190, ал.6 от ЗУТ от кмета на общината/района, който възлага извършването на оценката на Комисията по чл.210, ал.1 от ЗУТ, а не обратно, какъвто е настоящият случай.

За пълнота на изложението е необходимо да се посочи че, съгласно т. 2.1 от заключението на вещото лице инж. С. А., при огледа на място е установено наличие на временен път, който е асфалтиран, силно разрушен, а в частта, касаеща собствения на [фирма] И [фирма] имот е с асфалтирана с нова настилка, поради което не става ясно защо след като е изграден временен път и до процесните имоти има настилка от асфалт се прави предложение за прокарване на такъв. В случая е незаконосъобразно прокарването на временен път, след като действително вече съществува такъв на място, а одобряването на проект по чл.190, ал.1 във връзка с чл.190, ал.6 от ЗУТ, след неговото реализиране на място е незаконосъобразно и противоречи на целта на закона.

Предвид констатираните нарушения съдът счита, че не следва да обсъжда размера на обезщетението.

От изложеното следва, че при липса на правно основание - издадена заповед на кмета на общината по чл.190, ал.6 от ЗУТ - незаконосъобразно комисията по чл.210 от ЗУТ е определила обезщетение с оспорения Протокол № 18/22.03.2017г., което е основание за отмяната му. Жалбата е основателна.

Заинтересованата страна Ц. С. Б. с молба е представила доказателства, че през 2004г. е продала своя имот. Поради липса на правен интерес е поискала по отношение на нея производството по делото да бъде прекратено. Молбата е основателна.

Преписката следва да се върне на компетентния орган за

приключването ѝ съобразно дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Освен изложеното административният орган следва да установи всички заинтересовани лица, да ги уведоми за започналото административно производство и да им осигури правото да участват в производството.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, искането на жалбоподателите за присъждането на направените по делото разноски следва да бъде уважено за доказани им общ размер от 1411.00 лв., от които 50.00 лв. за държавна такса, 550.00 лв. за адвокатско възнаграждение / от който 300 лв. общо за всички жалбоподатели и 250 лв. само за Д. С./ и 811.00 лв. - за възнаграждения на вещи лица. Оспорването на размера на адвокатския хонорар от ответника е неоснователно предвид броя на представляваните жалбоподатели и минималния размер на възнаграждението. Разноските за снабдяване с пазарни аналози /92.30 лв./ и за 3 бр. съдебни удостоверения – 15.00 лв. не подлежат на възстановяване, тъй като не са от изброените в чл.143, ал.1 от АПК, а именно: държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение, обективизирано в протокол № 18/22.03.2017г. на Комисията, назначена от кмета на район В. със Заповед № РВТ17-РД91-20/21.03.2017г.

ИЗПРАЩА преписката на кмета на район В., Столична община с дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. **ОСЪЖДА** СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Д. Л. С., Е. Л. С., М. Л. З. и П. Л. Ч., всички със съдебен адрес в [населено място] сумата в размер на 1411.00 лева, представляващи направени по делото разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕКРАТЯВА производството по отношение на заинтересованата страна Ц. С. Б..

Определението подлежи на обжалване в 7-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

